

עין משפט
נר מצוה

כה:

מזרק נראה לפי שצריך לשרוף לכוליה דס אצל אצבעו לא אפשר לקנה בגוף הפרה שהיה מזה צהר המשחה אל נכח פני אהל מועד וכי צין כל האה והאזה ירד מן ההר לקנה ידיו בגוף הפרה הֵאָזי נמי כדפי' בקונטרס לקמן צפרק דס חטאת (דף ג:) שלא יתלכך אצבעו בנימין צין ההאזות דהכי נמי חיישינן לינימין צפי' כל תכזי (שבת דף קטו:) גצי מפשיטין את הפסח עד החזה וכן נראה דשחיטתה והזייתָה צמקוס אחד היו כדאימא צפרק פרת חטאת (לקמן דף קיג.) וכן צמסכת מדות (דף לה.) מנן כל הכתלים שהיו שס גצוהין עשרים אמה חוץ מכותל מזרחי שכהן השורף רואה פתחו של היכל צשעת הזייה ^ו. ע"כ:
זאת אומרת אויר בלי בבאי דמי.
מהכא הוה מני למיפשט לעיל וז"ע הֵאָזי פרק המזבח מקדש (לקמן דף פו:) גצי אויר כצט ככצט דמי:
קדשים קלים מנין. ומימה דלעיל גצי מדס הפר ׀ולא מדס העור׀ לא קאמר קדשים קלים מנין ויש לומר דכיון דגלי הכא ה"ה התס :׃

תורה אור השלם

- אך מענין ובור מקוה מים יתירה טחור ונגע גבגבלקם יקטוא: וירקא יא, לו
- ולקח הבית הקדוש מדם הקר וביאית איתו אל אהל מועד: וירקא ד, ה
- שה תמים וכן בן שנה יתירה לבם מן הקדשים ומן הקדשים תקחא: שמות יב, ה

גליון הש"ס

גמ' תרגומא אבן שנה ע"י זמנא דף מט ע"כ חזק' דיהא שפלי' שם זאת אומרת שעות פוסלות. פי' טורי אבן ריה דף ט ע"כ דיה פחות מל' יום: רש"י ד"ה מים שבתוכה ושבתותיה לא וכו' ופסק לה חזיונותיה. פי' ב"ש פי"ט מ"ג פדפדא:

מוסף רש"י

ורידין. וטור האור שמקלחין את הדס (חזקין ב:) תרדא. אין לו (ב"ק קה) גניחות (חזקא):
א"י: משועמם (ב"בכב:) א"י: שטות, לא"י: עלל (בבביות יח:) הצורם: פוסט (ב"ב צג:) און הבר, כסן משוט לאתר שמיטת: בכותי בשר. דליכא כדי אילת' אדס: או ביות חלב. דליכא כדי אילת' מונח (בבביות טז:) כפסחוס נפקא לן כידיל' זולין (עט.) דמשוט חלב מן זורק דמכיו זורק כסחן את הדס וגו' והקטרי החלב, אלאמא חלב אפי"ט שאין צטר צטר (מנחות ט.) תרגומא אבן שנה. הא קאמ' שהר כל הוויחו אבן שנה דלמא שיהי כל בעיין אלא בשמיטה וקבלה: שעות פוסלות בקדשים. וקאמי לאשמעינן דלס טול טול זה אפמקד ביד גינסן מ"ט שעות גינס, חזק עתה זורק דמכיו זורק קודס שנה משעים, דשעה משיעה פוסלת ו הוי כנגנס שעה (בבביות טז):

ליקוטים

אמר ליה תרדא. מה שקרא אמרואי לביבדיה תרדא כמו רבה לרב עמרם ב"ב פי"א, ורי חייא בר אבא ר"י אבא שנה. ואביי לאבא בן חזן בבביות י"ח טול טול זה אפמקד ביד גינסן אין לב רבא לרב עמרם בב"ק ק"ה ע"כ. כולם י"ל שהיו חבוריהם וגדוליהם מהם ויל קפדי כלל. (מנחם זליב ס' ק"י)

שיטה מקובצת

עד שלא יגיע דם לאויר מורק. פי' קודס משמע לאויר (ה)מחולט המורק. שם לא נתמחו עד שהיה כנגד המחולט פשיטא דכמותה דמי:
מי שעבדי ב"ס לחבית. הא חנית מיי' שנתמה שס לגס מי חטאת (מ"י הר"פ פירדאי פירשין):
ש"מ אויר בלי בבלי דמי. שמי' על עיני שפת הכלי מונחת ואין המים שותחין ופועלים מידו לכל הממס (נדב שעבדיו) דמשמע שכלא הממס

מידו הם מקלחין ללגן חזק מידו קלם על פני אויר חזק הכלי ואפי"כ פועלים בכלי, וכיון שהם מקלחין א"כ הקילוח גבוה קלם למעלה (בבאיר) שכנגד המחולט לכל הפחות כשעיר עובי ידו, ואחור אויר שהוא קלם למעלה מן האויר שכנגד המחולט קורא אויר כלי, הילכך ש"מ אויר כלי ככלי דמי ומים (שזילא) ופליטא מידו והולכין) באויר הכלי כדפי' הרי הם כמנוחים מוך הכלי ומלאו חשונה נחתת מים אל הכלי שהוכיז הסחוב גבי מי חטאת דמכיו: ומכיו י"י. ונתן (עליון) מים חיים אל כלי, ולכן לא (שזילא) נחתת מים לכלי ע"י טהרה שהרי ידו מקבלת טומאה. דלי אויר כלי לאו ככלי דמי ואינו חסוב נחתת כלי עד שגיעו המים לאויר שחזן המחולט אי"כ אמאי פסול הא מן האויר בליא המים לכלי והווייתו בכלי ע"י טהרה מן האויר, ואפי"כ (דלטוק) (דטוק) סוף בליא דרך (אויר) (ידון) לכלי מ"מ י"כ הפסקת אויר צין ידו לנחתת הכלי וכיון שהווייתו מוך (הכלין) ע"י טהרה אין לחוש בזה שעבדו ידו ידו שמתקלט טומאה דהא לא פסלינן אלא מידו ורגלו כדי שעבדיו המים נחתת אכל אס

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

ורידין לחוד כלי. דנהוי ה' קבלה מהפך שפיר והאי מוך לאו דווקא דהא לא אפשר אלא על אוירו של מוך כלי:
שולי מורק. קרקעיתו פיני"ו צלע"ו:
עד שלא הגיע דס לאויר מורק. לצין דופני מורק צמוד הדס למעלה מהן ומיהו על כנגד אוירו הן דהא ורידין רואים

אויר כלי [צענין]:
אויר שאין סופו לנוח. האזי שעמידים שוליו ליפול עד שלא ינוח דס לתוכו כמונה דמי וזהו ליה כמי שנתקבל א' ונשפך דכטר לאוספו ^ט או לא כמונח דמי והוה ליה כנשפך מן האויר לרצפה דפסול. וכשהגיע דס לאויר דופנותיו עד שלא נפחתו שוליו לא מיצביא ליה דמשנכנס לתוכן ^ז הויא קבלה:
חזים שמונח חסם הוויק. לטור המקלה מים מהר זקוף והקילוח מקלה למרחוק ונופל לנחית וחזית ^ז אינה מונעת שס לשס קידוש מי חטאת א':
מים צנכוזה דפסולה **לס פסולין** י"ב. כלומר שלא יתן כלי לחוד אוירה ויאחזונו צידו לקבל צו הקילוח לקידוש ואף י"א לא חוזה לה למעלה מאוניהה כנגד אוירה דכיון שהגיעו מים כנגד אוירה הרי הן כמונחים צמוכה ^ו ופסק לה חזוטייהו ואנן מים חיים אל כלי צענין לקדוש אלאמא אויר כמונח דמי. ולקמיה פריך האזי אויר שסופו לנוח הוא:

צינץ פיה לוינוק. שאין אויר מפסיק צין פיה לוינוק:
צנכוזה. כלומר צנאו לחוד אויר דופנותיה פסולים:
צנחוזה **לס.** אפי"ט שננגד אוירה ^ט כשירין שעדיין לא פירשו מן האיגור ואפי" אויר אין כאן:
וקא פשיט ליה אויר שסופו לנוח הוא י"ד. כגון הא דקמיה ירישא צנחוזה לה פסולין דילמא לא דק דחשיב ליה כמונח משוס דרזאו היה לנוח שהרי חזית ^ז שלימה ורזאו היה לנוח אי לא שצא זה וקלט אצל נפחתו שולי מורק לא היה עמיד רזאו ^{טז} לנוח:
פרסי צנא מיניה. ופשט ליה חדא מינייהו:
חזים צנא מיניה. לא הוה שמיעא ליה הא מתמתין וצנא מיניה חזית שמונחת חמת הזינוק מים צנחוזה [לה] כנגד אוירה מהו לקלוט אותן למי חטאת ופשט ליה מהא ממני' דפסולין:

ופשט ליה מורק. לא ולמד מקבלת דס:
אי אסה מודה צמורק שאי איפשר לו צלא זינוק. כששוחט על אויר הכלי אין הדס שומת צמקומו אלא מקלה לרוחצ הכלי עד להלן ואי ^{טז} אויר שסופו לנוח לאו כמונח דמי נמצא כשהוא יורד לכלי מן האויר הוא צא ולא מן הפר והמורה אמרה דס מהפך יקבלנו ^{יז} וגצי חזית נמי אויר שסופו לנוח הוא וכמונח דמי ופסולין:
נתן ידו או רגלו. קילוח היורד מהר מעוקס שמשפט ועולה ואין הקילוח יורד לחזית ונתן ידו למעלה מראש ^{יח} האזור [לעשות כעין מרחץ] כדי שיעברו המים דרך ידו לחזית של קידוש:
וכן עלי יקוץ. הרלוחין לאיליה ומקבלין טומאה:
פסולין. [המים] דליילף לקמיה:
וויסין. של מים המטהרים ע"י טהרה חסא כשחמה מהווה אותם להיות מקוה או קדוש הוי מהווה אותם על ידי דבר שאין מקבל טומאה:
זאס אומרת אויר כלי ככלי דמי. מדקמני נתן ידו כו' פסל דהא אין המים שותמין ^{יח} מידו לכלי צשמיטה אלא בהעברה כשיוצאין ^ב מידו מקלחין להם על פני רחצ פי החזית ואפי' הכי פסול אלאמא משיאלו מידו לקלח על פני אויר הוה ליה כאליו שחתו מידו לכלי שהרי ידו על כנגד שפת הכלי מונחת ומשיאלו מידו מקלחים ^{בא} צאו כנגד אוירו דלי לאו ככלי דמי אמאי פסול הלא מן האויר צאין לו והוה ליה כמותן ידו צזיגור שחזן מן הקילוח עשר אמות:
דינמא צנאוס. מידו לכלי ולא צאו מן האויר:
פרדא. שוטה צהול:
שיעצרו סנן. והעברה צקילוח משמע:
האזור. אקרני"ר ^{בב} דהוי מוס דתנן (צבטורות דף ז.) נפגמה אונן גצי מוס ^{בג}:
ואחר כך קינל דמו. דהוה ציה ^{בד} מוס צין שמיטה לקבלה:
שהי צצר. כריך שיהא שלס צשעת קבלה צשעת שמיטה:
אשכחן קדשי קדשים. דהאי צצר ^{בז} (העלס דצר של צזור) כמיצ:
צנעס שמיטה. דחמיצ (שמות צ) תבוסו על דהש דהיינו שמיטה וסמך ליה שס המים וגו':
שנאסייר מהן. צשעת וזיקה אס ^{בא} נטמא כל הצצר והחלצ או שאצד לא חזרוק רבי יהושע לטעמיה דדריש ועשית עולותיך הצצר והדס [דברים יב] אס אין צצר אין דס צמנמות ^{בב} (דף טז) קמני מיהא זורק ואין לך בעל מוס גדול מזה קשיא לרצא דאמר צענין תס צשעת וזיקה אצל לרבי זירא לא קשיא דהא לא צעי תס אלא צשמיטה וקבלה:
סרגומה אבן שנה. אצי אמר ליה לרצא תרגמה אבן שנה למתניתך דצעי כל הווייתו צשעת ^{בב} שמיטה אבן שנה קאי דסליק מיניה ^{בח} בן שנה יהיה כל הווייתו יהיה צן שנה אצל אס נכנס בשנה שניה צין שמיטה לזריקה פסול דשעות פוסלות צקדשים כדפי"ט ^{בב} ואזיל אצל תס חלף מיניה דהאי יהיה לאו אתמס קאי ^{בג} וקבלה צקדשים קלים צממימות הואיל וגלי צקדשי קדשים גלי:
שעות פוסלות צקדשים. דשנה האמורה צקדשים קיימא לן צפרק יוצא דופן צמסכת נדה (דף מז:) דאין מונין לה מתשרי כשאר ראשי שנים אלא מיום שגולד מעת לעת לשנה הבאה ולפלינן בן מקרא דכתיב צו צן שנתו שנתו שלו ולא ^{בד} שנתו על מנין עולם ואשמעינן הכא דלא תימא מיום ליום הוא דצעינן ולא משעה לשעה אלא אף משעה לשנה שאס נולד צניסן ^{בא} ציא"ז וצט" וצט" ושחטו לשנה הבאה ציי"ד צניסן צני"י שעות אסור לזרוק דמו צעזיירת שכצר עברה שנתו:
הוא יב **צפניס. צעורה:
חסך. רגליה ואחר כך שחט כשרה שלא נתעבר דס פסול יוצא עס דס צצמורק שנתקבל צו הדס. ולקמיה ^{כז}. פריך הא שויה צעלת מוס:
ו **שחט ואחר כך חסך פסולה.** ^{לז} שמשנשחטה נפסל דס הרגלים ציוצא וכל דמי צהמה יונקיס זה מזה ועלה ויצא דרך צית שמיטה ונתעבר צדס המורק ופסלו:**

ה"ג

מניין צקדשים משנת עולם דהיינו תשרי א"כ לעולם לא תמצא תמידין של ר"ה קריבין דהא לכל הפחות צענין נשחטין שנתה שנה יום קודס ר"ה ומד צננסם הוא תבשרין צן שמי' שנים הוא ותמיד צן שנה צענין. ועוד קשיא דמלגן דשעות פוסלות צקדשים, ואי שנתנו שנה ולא שנתו של עולם הא צעבירין (דף יח) אילטריך קריל חד למעטיי שנת עולם וחד למימר דמענין מעט לעט. ותמיד דקושיא חדא מתוך לתבירה דצ"כ שנתו לא אילטריך למעטיי שנת עולם דמתמיד נפקא דל"כ אלא תמצא תמיד [של ר"ה] כצר כדפי'. אלא אילטריך משוס מעט לעט ולומר דשעות פוסלות צקדשים (תהר"ם):
רש"י ידא תרגומה. דחאי ידית לאו ארביס קאי. ואפי" קדשים קלים צממימות דבעינא הם צשעת קבלה והולעו מלגן, וי"ל כיון דגלי לן קרא דבעינן הם ששעת שמיטה משס ממים צקדשים קלים צני קבלה. [בבאולס] דבעינן הם כמו צקדשי קדשים והולעו לא הפקיה מכלל

קבלה (בד מביא חזקוני לשון רש"י):

מסורת הש"ס

א [צ"מ.יב.קב.] **ב** פרה פ"ו מ"ד. **ג** ע"י ע"ז עא. **ד** [צ"ק קה:] צ"מ כ: כדמות יח: וע' בכל המקומות מה שפרש"י, אכן בערוך ערך מרר גרס מרכל ופי' שוטה מוריד ריר, **ה** [עצמות פרה ^ז משנה ד, **ו** [לקמן כ. ע"ש] צבורות לט: ע"ש, **ז** [לקמן קט.] פסחים עט. מנחות ט. כו. [צבורות שס] מעילה טו: מ"י פסחים פ"ו ה"ג רובחים פ"ד ה"ב **ח** [ענין מעילה ח תורה"א אמר, **ט** [לקמן לב, ^י [ל"ל לקמן קד. ופסחים עו.] רע"י מנחות ק: קא. **ק** שייך לקר כו. **ל** [וענין מ"י מנחות ^ז ד"ה אלא], **מ** עיין לעיל ז: רש"י:

הגהות הב"ח

א [גב' אמר ר' זירא אמר ר' יוחנן הלורס: **ב** רש"י ד"ה צנחוזה וכו' אוירה הן כשרין: **ג** ד"ה שעות וכו' ולא שנה של מנין עולם:

לעני רש"י

פיני"ו פוב"ץ. קרקעית. אקרני"ר אנקרני"ר. לחרוץ (הריק).

שינויי נוסחאות

א לאויר מורק (רש"ם. וביה ברש"י: **ב** כשירין (ש"ם): **ג** אמר (פרי"ד. וביה כצ"צ): **ד** חזיא בר אבא (תגרי"ם): **ה** גי' הערוך תרדא. ועי' מסי'ש"ז: **ו** [הווייתו] בשעת שחיטה איחודיה כו' כ"ל והסאר ממק, דל"כ ל"ש לומר כבלי (ש"ם) ^ז לתוכו (ד"ס): **ח** [ש"מ נוסף ובכני חטאת עינין שיהיו שאובין לשם מי חטאת: **יב**] צ"מ נוסף לא מיצביא שבתוכה שכבר ירדו בתוך החבית אלא אפי' שהוציאה לה פסולין: **יג** [צ"ל יתא] מונחת ואף עד דכיון (ש"ם): **יד** פיתת הוא ממק (שפ"פ): **טז** ורזאו (ש"ם): **טז** ואי אמרת אויר (ש"ם): **יז** [ל"ק מוסף אלא ע"כ אויר שסופו לנוח כמונח דמי וגבי כו': **יח**] צ"ל בראש (ש"ם): **יט** שותחין ונפולין מידו (ש"ם): **כ** [וכשיוצאין מידו מקלחין להלן על פני (ש"פ-ש"ז): **כא**] מיתת מקלחיהו יתמא צכמיה"ז ונד"ו והוא מנכ"י: **כב** פי' לחרוץ (תהר"ם): **כג** [כא] בפר כהן משיח ל"ל. וכי"כ רש"י צבורות (ל"ג ג) (תגרי"ב). ועי' מוס' קדושה: **כז** [א"ל אבל אהם (ש"ם-צ"ק): **כח**] צ"ל בשעת (ש"ם): **כח**] מנייה ור"ק כן כו' (ש"ם): **כאן** צ"ל כדמפרש (ש"ם): **ל** קאי וא"ת אפי' קדשים קלים בחמימות מכלין וי"ל הואיל כו' (גיפ'שוכ"י וצ"כ): **לא**] צכמיה"ז ביי"ד בניסן: **לב**] צ"ל היא (בחה"י וד"ס): **לג**] ס"א לפי שקודם שנשחטה נפסל הרגלים כו' (ש"ם ובי"ש) וז"צ ועי' מנחת דעאל: **לד**] הפרה כדפריש בקונטרס במנחות (דף יז:) כ"י דל"ל (גרי קה"י: **לת**) רצ"ע דמיצביא ליה בפ"י המזבח כו' כ"ל (צ"ק):

שיטה מקובצת (תוסף)

היו ידו מוך הליקור רחוק קלם מן הקילוח והיו עטריס דרך ידו לינא משעא כיון שהווייתו ע"י טהרה צכל של קידוש (מלשון הר"פ פירש"י שפירשין):
שעות פוסלות בקדשים. שותחין אילעור משנתו למה לי הקשה הרי"ר חזקוני חזקוני ליה דלי צענין שנת עולם חזקוני חזקוני שיהיה שנתה יום קודס ר"ה ומד שנתה הוא תבשרין צן שמי' שנים הוא ותמיד צן שנה צענין. ועוד קשיא דמלגן דשעות פוסלות צקדשים, ואי שנתנו שנה ולא שנתו של עולם הא צעבירין (דף יח) אילטריך קריל חד למעטיי שנת עולם וחד למימר דמענין מעט לעט. ותמיד דקושיא חדא מתוך לתבירה דצ"כ שנתו לא אילטריך למעטיי שנת עולם דמתמיד נפקא דל"כ אלא תמצא תמיד [של ר"ה] כצר כדפי'. אלא אילטריך משוס מעט לעט ולומר דשעות פוסלות צקדשים (תהר"ם):
רש"י ידא תרגומה. דחאי ידית לאו ארביס קאי. ואפי" קדשים קלים צממימות דבעינא הם צשעת קבלה והולעו מלגן, וי"ל כיון דגלי לן קרא דבעינן הם ששעת שמיטה משס ממים צקדשים קלים צני קבלה. [בבאולס] דבעינן הם כמו צקדשי קדשים והולעו לא הפקיה מכלל

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ה: ע"ש בכורות ט: ע"ש]; (ב) [לעיל כג: א] ע"י ירושלמי יומא פ"ו ה"ד; (ד) [שנועות מח: ט] לליל כד, ושי"ב (ו) ע' כתובות כה, (ז) הוריות ג:, (ח) לקמן פב:, (ט) ע"י יחזקאל ח' א, ד"ה ומקני:

הנהגות הב"ח

(א) גמ' אלא אימא חתך ואח"כ קיבל כשרה קיבל ואח"כ מתן פסולה והא אמר וכו' און הפר ואח"כ:

גליון הש"ס

[גמ' קיבל ואח"כ חתך פסולה. ע"י מעילה דף ח ע"ב תוס' ד"ה אמר רבי מנינא: גמ' קדשים קלים וכו' וקיבל דמן בבלי שרת בפניה. ע"י לקמן דף מז ע"א בתד"ה אחיז מקומן וכו']:

שינויי נוסחאות

[א] כש"מ ל"ג המקור, וע"י כ"ח: [ב] א"ר זורא, כהנ' הלבוש לוף כה ע"כ י' דהתוס' בכבדות: גמ' קדשים קלים וכו' וקיבל דמן בבלי שרת בפניה. ע"י לקמן דף מז ע"א בתד"ה אחיז מקומן וכו': [ג] י"א אהן הפר (ש"ח, בית, ד"ה), וכו"ה בתוס' יומא נ ע"א ד"ה וכל (הג"ה: ב) ד' ג' כ"ח: אמר מר קיבל, וע"י רש"י: [ח] ל"ל פסול (ש"ח: ז) פסולין (כ"ח:), וכן להלן בשניין: [ז] אמר ליה רבא (כ"ח: ז) [ח] כולן כשרות כללי' [ט] בבואם וגו' הג"ה מתקן פסוק זה ונזכר ממנו רבא וגו' אל המקום אשר יבחר ה' ושרת: [ח] חתך ואח"כ שחט כשרה ובעלת רבי כל"ל (ש"ח:), ועינין וק"ג גרסי לתירויה, וע"י גמרי דאוסף שמקום גורסתני: [א] הוא דרם נפסל ביוצא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים וכו' שחייב עליו כרת על אכילתו דאי לאו דם הוא ובשר נמי לא היה אורחא חיל כו' (ש"ח:), וע"י ז"ק לפני הנוסחא שפנינו כדשי' ליק קושיא תמוה' על רש"י: [ב] והושט (כתח"י וד"ה): [ג] דוקא דמאי מבינא חזרה בצפון ודררם והא לאו יוצא הוא אלא וכו' (ש"ח: ז) [ד] בפנים בעזרה (ש"ח: ז) [ה] מלעמוד כו': הג"ה ל"ג להך קרל, וניקטמו ושרת בשם ה' וגו' העומדים שם לפני ה': [ו] עזרה נמי דכתיב לעמוד כו' (ש"ח: ז) [ז] כש"מ נוסף אבל לגבי הכנסות נ"א [כשרין] צפון לא בעינן כולו שרתי הוא עומד בעזרה (כתח"י וכתח"י: ז) [ח] כש"מ נוסף ולעיל דקאמר חתך ואח"כ שחט כשרה היינו דרעיבד: [א] אצלה כלומר שיהא אצלה בקרקע כללי' (ש"ח: ב) [ב] כהן נמסר ד' דיעוס' מתמת טעות הדומות: אין דרך שירות כק, וקבלה שירות היא: תלה, הכהמה וקבל הים מהו: אמר ליה פסולה, דקאמרת לי בתלה ושחט (כתח"י וש"מ): [בא] ושחט אותו (כ"ח: ז) [ג] דלא (ש"ח: ב) [ד] ל"ל מיהא (ש"ח: ב) [ה] כפנים אם כן כו' הד"א (כ"ח: ב) [ז] ל"ל שיהא (כ"ח: ב) [ח] דכור זה לכאורה קודם ד"ה שחט, אבל ע"י אמרי לרופא וממת דעאל: [ז] ל"ל קדשים קלים (ש"ח: ב) [ח] מחיב כפיגול ונתרה בטומא משום דלא מוסל ביוצא ונתירה קשה לרב (ג'ריון):

ה"ג שחט ז ואחר כך חסך פסולה בעלת מוס קמקריז אלא אימא חסך ואחר כך קיבל. שחמכו צין שחיטה לקבלה כשרה: והא"ר זירא הוורס כו'. אלמא המוס פוסל בקבלה: ומשני אמר רב חסדא אמר אבימי חוסך באצר עד שמגיע לעלם. דלאו מוס הוא והדס מעוכב ע"י חמיכה מלעלות וליכנס לפנים:

קבל ואחר כך חסך פסולה. מילתיה דרבי אלעזר הדר ונקיט כמו אמר מר: **ש"מ דס המובלע באצרים דס הוא יא**, וכרת נמי לחייב דאי לא הוי דס אהיבא חייל פסול יוצא אחיא בעלמא: **דלמא משום שמנונית**. דחויא לאכילה וחסידי כבשר לאיפסולי ציולא כדכתיב (שמות כב) ובשר בשרה טריפה ומיבלע בדם הרגל ונפקא דרך בית שחיטה ופסלה לה לדס בצמזמק: **ש"מ בשר קדשים קלים שילא**. מן העזרה לפני וזיקה פסול ואע"פ שסופו ללאת אחר וזיקה ולהיות נאכל בכל העיר השחא מיהא לא מטא ומניה ומיהו הך דרב אמר אמר ר' אלעזר דלא כדרבי יוחנן דמכשר ליה לקמן צפ"ר כל המדיר (דף פט:):

דלמא. כי אמרה רבי [אמי אמר ר' אלעזר]: **נקדשי קדשים**. אמר דמיפסל לפני וזיקה ציולא לדברי הכל שאין סופו ללאת: **וקיבול דמן ככלי שרם בלפון**. לקמן ילפינן לה באחיה מקומן (דף מט.) דסמך קבלה לשחיטה: **עמד**. בחלק דרומי של עזרה סמוך לאחמעה: **הושט יב** ידו **ללפון ושחט שחיטתו כשרה**. לקמן [מח:] ילפינן לה אותו בלפון ואין השוחט בלפון אכל המקבל צריך להיות בלפון הכלך קיבל קבלתו פסולה: **הכנים ראשו ורובו**. בלפון וקיבל כאילו נכנס כולו כדק"ל א כלל התורה רובו ככולו: **פרכסה**. לאחר שחיטה ויאלה לדרוס וחזרה כשרה דאין פסול יוצא אלא מתוך הממחיות. והאי וחזרה לאו דוקא יג אלא איירי דבעי למיתיני קיפא גבי פנים וחזר וחזרה לאשמועינן רבותא דאע"ג דחזרה פסולה תנא רישא נמי וחזרה: **שחיטתן כפנים יד**, דכתיב בשלמים (ויקרא ג) ושחטו פתח אהל מועד דהיינו תוך העזרה: **וקיבול דמן ככלי שרם כפנים**. קבלה כפנים נפקא לן מלעמוד [ז] לפני ה' לשרות (דברים י) אלמא כל שירות לפני ה' הוא: **עמד בחוץ והושט ידו כפנים ושחט שחיטתו כשרה**. לקמן בפרק כל הפסולין (דף לב:) ילפי' לה צן הבקר לפני ה' ולא השוחט לפני ה': **קבל קבלתו פסולה**. כדפרישית: **הכנים ראשו ורובו כאילו לא נכנס**. כדילפינן לקמן בשמעתינן בנזואם אל

אהל מועד עד שיצא כולו וגבי עזרה [ז] דכתיב יעמוד לפני ה' בעי נמי כולו דכיון דגלי בחדא גלי בכולהו והכי אמר בשמעתינן [ח]: **פרכסה**. לאחר שחיטה ויאלה לחוץ וחזרה פסולה דאיפסלא ציולא כדגמרי' פסול יוצא כפסחים בצינד לולין (דף פב.) מהן לא הוצא את דמה אל הקודש פנימיה (ויקרא י) ומבשר ט (ב) **שדה טריפה** (שמות כב): **דילמא**. הא דקתני פסולה באליה ויותרת כו' דאימורין מינהו ואימורי קדשים קלים קדשי קדשים הן: **היא כפנים כו' מהו**. לשוחטה לכתחילה [ח]: **תלה**. הכהמה באזיר העזרה: **על ירך**. משמע אללו [ח]: **נתלה**. השוחט באזיר העזרה מהו: **אמר ליה פסולה**. מיינה קגמר לה דשמע דקא"ל תלה ושחט פסול וסבר ה"ה לנתלה: **אמר ליה כשרה**. כדאמר ליה לנתלה ושחט: [א] **"אל פסולה**. מיינה גמר כדאמר ליה בתלה ושחט וצנתלה וקבל וסבר ה"ה לתלה וקיבלן: **נקדשי קדשים**. דכתיב בזה על ירך: **כולן פסולין צר מן נתלה ושחט**. דבשוחט לא כתיב ירך אלא בנשחט דכתיב אותו [בא] על ירך אכל תלה וקבל פסולה דאזיר צפון לאו כלפון דמי ובעינן קבלה בלפון כדגמרי' באחיה מקומן (לקמן מט.) ואף על גב דלא כתיב ירך בקבלה צפון מיהא כתיב בזה: **נקדשים קלים**. לא [ב] כתיב בזה על ירך ולא כתיב בזה צפון כולן כשרים צר מנתלה וקבל דאין דרך שירות כק: **דאזיר פנים כפנים דמי**. דהא על כרחי פנים מיהו [ב] כתיב בזה ואזיר פנים כפנים [בא]: **אס** כן **נקדשי קדשים**. אמאי פלגת אדאבזה דשמואל בתלה וקבל לימא נמי אחר צפון כלפון דמי: **אלא אמר רבא**. כולה כאבזה דשמואל קאמר לה אלא דאבזה דשמואל לא איירי בקדשים קלים:

צר מן תלה ושחט נקדשי קדשים. דבעינן על ירך אכל בקדשים קלים דלא כתיב על ירך כשרה תלה וקבל כשר ככולן דדרך שירות כק ואזיר צפון כלפון דמי ובקבלה לא כתיב על ירך: **ונתלה וקבל צין נקדשים כו'**. נמי פסול דקבלה שירות היא ואין דרך שירות כק אכל נתלה ושחט כשרה דשחיטה לאו שירות היא ועל ירך נמי לאו בשוחט כתיב אלא בצהמה: **לזיוסו**. לזיית ראשו דהיינו שערו ט (ב) **בתרבי' נתנו**. למתן דמו: **על גבי הכבש**. שאינו מקום מתן דמים או צמוצה שלא כנגד היסוד וילפינן לקמן [דף נא.] דעולה טעונה מתן דמים כנגד היסוד שהיא [בא] יסוד המוצח למטה דמה למעוטי קרן מורחית דרומית דלא הוה לה יסוד כדאמרין באחיה מקומן (לקמן דף נג:): **למטה**. מחוט היסקרא: ואין צו כרה. אין באכילתו כרת. ובגמרא [לקמן כח] מפרש למאי אילטרין למתנייה:

שחט ואח"כ חתך פסולה ואח"כ שחט כשרה בעל מום קא מקריב אלא אימא [א] **"חתך ואח"כ קיבל כשרה** * קיבל ואח"כ חתך פסולה (ב) חתך ואח"כ קיבל כשרה והא (ב) **א"ר ב** זירא הצורם און בבכור [ג] ואח"כ קיבל דמו פסול שנאמר ולקח מדם הפר פר שהיה כבר א"ר חסדא אמר אבימי ב'חותך באבר עד שמוגיע לעצם קיבל [ד] ואח"כ חתך פסולה שמעת מינה דם המובלע באברים דם הוא דלמא משום שמנונית שמעת מינה בשר קדשים קלים שיצא לפני וזיקת דם פסול דלמא בקדשי קדשים ת"ר יקדשי קדשים שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון יעמד בדרום והושיט ידו לצפון ושחט שחיטתו כשרה יקיבל קבלתו פסולה והכנים ראשו ורובו כאילו נכנס כולו

ו^אפרכסה וייצתה לדרום וחזרה כשרה יקדשים קלים שחיטתן בפנים * וקיבול דמן בכלי שרת בפנים עמד בחוץ והכנים ידו לפנים ושחט שחיטתו כשרה * קיבל קבלתו פסולה הכנים ראשו ורובו כאילו לא נכנס וייצתה לדרום וחזרה פסולה * שמוע מינה בשר קדשים קלים שיצא לפני וזיקת דמים פסולים [ח] דילמא באליה ויותרת הכבד ושתי כליות בעא מיניה אבוה דשמואל משמואל היא בפנים ורגליה בחוץ מהו א"ל כתיב י והביאום לה' יעד שתהא כולה לפנים תלה ושחט מהו א"ל כשרה א"ל ה' אישתבשת בעינין שחיטה על ירך וליבא נתלה ושחט מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך ואלא שוחט על ירך נתלה וקבל מהו אמר ליה כשרה אמר ליה אישתבשת ט אין דרך שירות בכך תלה וקיבל מהו אמר ליה פסולה אמר ליה אישתבשת שחיטה על ירך ולא קבלה על

ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות [א] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר [א] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאזיר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אזיר צפון בצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות [ח] יבר מן תלה ושחט בקדשי קדשים * נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת ו^אהביאום לה' עד שתבא כולה לפנים * **הכא נמי** ^ב **בבואם** [א] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** ^ג נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת:

שחט ואח"כ חתך פסולה. דדס פסול אינו בטל צרוב כדמוכה פרק התערובת (לקמן דף עט:)

חתך ב ואח"כ שחט בשרה. ובסמוך דקאמר והציאוס כתיב שמהא כולה לפנים היינו לכתחלה ע"כ: **שמוע מינה** דם המובלע

באברים דם הוא. פי' בנקוט' ונפקא מינה שחייצין כרת על אכילתו ואי אפשר לומר כן דהא קי"ל בכריתות (דף כא:) דדס האצרים בלאו ואין לפרש דמיייר הכל להמחייב עליו משום דס קודם שנפרש מן האבר דפשיטא דשני באכילה כדפירשנו צמולין (דף קד.) ^ו מכמה ראיית ונראה לפרש דאיירי הכל ליפסל ציולא ואפי' למ"ד אין יוצא בנבשר בקדשים קלים היינו משום דסופה ללאת אי נמי לענין דאין מועלין צו ואין חייצין עליו משום פיגול או לענין דס חטאת שניתו על הנגד: **דילמא באליה** ויותרת הכבד. וא"ת מ"מ מיפשטו דאימורי קדשים קלים שינאו לפני וזיקה פסולין ולקמן בפרק כל המדיר (דף פט:) רוצה לומר דכשרין וי"ל דמכאן אין ראייה דללמא כר' אליעזר ס"ל דפסיל ציולא התם (תוספות) דא"ר אליעזר אימורי קדשים [א] שינאו לפני וזיקה פסולים ציולא ואין חייצין עליהן משום פיגול וכו' אכל רבי עקיבא מחייב [בא] וקשה לרב פפא דאמר התם דעייילניהו לגואי בשעת וזיקה לא פליגי פירוש דאינס פסולין הלא הכא קאמר פסולה וליכא לפירושי הכא דחזרה לאחר וזיקה דדומיא דלעיל בנכרה הוי דמיייר צמורה קודם קבלה וי"ל דה"פ עייילניהו לגואי לא פליגי פירוש דודאי חייצין עליהם משום פיגול דזיקה מועלת לחייב משום פיגול על יוצא כי האי דלפני וזיקה והיה לפנים בשעת וזיקה אכל מכל מקום נפסל ציולא לכולי עלמא כדאימא בשמעתינן כי פליגי צעייילניהו בחר וזיקה אי חייצין משום פיגול דהא עייילניהו או לאו:

ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות [א] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר [א] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאזיר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אזיר צפון בצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות [ח] יבר מן תלה ושחט בקדשי קדשים * נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת ו^אהביאום לה' עד שתבא כולה לפנים * **הכא נמי** ^ב **בבואם** [א] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** ^ג נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת:

ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות [א] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר [א] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאזיר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אזיר צפון בצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות [ח] יבר מן תלה ושחט בקדשי קדשים * נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת ו^אהביאום לה' עד שתבא כולה לפנים * **הכא נמי** ^ב **בבואם** [א] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** ^ג נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת: ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות [א] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר [א] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאזיר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אזיר צפון בצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות [ח] יבר מן תלה ושחט בקדשי קדשים * נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת ו^אהביאום לה' עד שתבא כולה לפנים * **הכא נמי** ^ב **בבואם** [א] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** ^ג נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת:

שחט ואח"כ חתך פסולה. דדס פסול אינו בטל צרוב כדמוכה פרק התערובת (לקמן דף עט:)

חתך ב ואח"כ שחט בשרה. ובסמוך דקאמר והציאוס כתיב שמהא כולה לפנים היינו לכתחלה ע"כ: **שמוע מינה** דם המובלע

באברים דם הוא. פי' בנקוט' ונפקא מינה שחייצין כרת על אכילתו ואי אפשר לומר כן דהא קי"ל בכריתות (דף כא:) דדס האצרים בלאו ואין לפרש דמיייר הכל להמחייב עליו משום דס קודם שנפרש מן האבר דפשיטא דשני באכילה כדפירשנו צמולין (דף קד.) ^ו מכמה ראיית ונראה לפרש דאיירי הכל ליפסל ציולא ואפי' למ"ד אין יוצא בנבשר בקדשים קלים היינו משום דסופה ללאת אי נמי לענין דאין מועלין צו ואין חייצין עליו משום פיגול או לענין דס חטאת שניתו על הנגד: **דילמא באליה** ויותרת הכבד. וא"ת מ"מ מיפשטו דאימורי קדשים קלים שינאו לפני וזיקה פסולין ולקמן בפרק כל המדיר (דף פט:) רוצה לומר דכשרין וי"ל דמכאן אין ראייה דללמא כר' אליעזר ס"ל דפסיל ציולא התם (תוספות) דא"ר אליעזר אימורי קדשים [א] שינאו לפני וזיקה פסולים ציולא ואין חייצין עליהן משום פיגול וכו' אכל רבי עקיבא מחייב [בא] וקשה לרב פפא דאמר התם דעייילניהו לגואי בשעת וזיקה לא פליגי פירוש דאינס פסולין הלא הכא קאמר פסולה וליכא לפירושי הכא דחזרה לאחר וזיקה דדומיא דלעיל בנכרה הוי דמיייר צמורה קודם קבלה וי"ל דה"פ עייילניהו לגואי לא פליגי פירוש דודאי חייצין עליהם משום פיגול דזיקה מועלת לחייב משום פיגול על יוצא כי האי דלפני וזיקה והיה לפנים בשעת וזיקה אכל מכל מקום נפסל ציולא לכולי עלמא כדאימא בשמעתינן כי פליגי צעייילניהו בחר וזיקה אי חייצין משום פיגול דהא עייילניהו או לאו:

ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות [א] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר [א] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאזיר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אזיר צפון בצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות [ח] יבר מן תלה ושחט בקדשי קדשים * נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת ו^אהביאום לה' עד שתבא כולה לפנים * **הכא נמי** ^ב **בבואם** [א] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** ^ג נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת:

ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות [א] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר [א] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאזיר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אזיר צפון בצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות [ח] יבר מן תלה ושחט בקדשי קדשים * נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת ו^אהביאום לה' עד שתבא כולה לפנים * **הכא נמי** ^ב **בבואם** [א] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** ^ג נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת: ירך אמר אביי בקדשי קדשים כולן פסולות [א] בר מנתלה ושחט בקדשים קלים כולן כשרות בר מן נתלה וקיבל אמר [א] רבא מאי שנא תלה וקיבל בקדשים קלים דכשרה דאזיר פנים כפנים דמי בקדשי קדשים נמי אזיר צפון בצפון דמי אלא אמר רבא בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים כשרות [ח] יבר מן תלה ושחט בקדשי קדשים * נתלה וקיבל בין בקדשי קדשים בין בקדשים קלים בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הוא בפנים וציציתו בחוץ מהו אמר ליה לאו אמרת ו^אהביאום לה' עד שתבא כולה לפנים * **הכא נמי** ^ב **בבואם** [א] אל אהל מועד עד שיבא כולו לאהל מועד: **מתני'** ^ג נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת:

גמ'

גמ'

עין משפט

נר מצוה

פס א ב מ"י פרק א מהלכות פסח"מ הלכה טו:
צ א מ"י שם הלכה ז:
צא ד מ"י שם הלכה ח:
צב ה מ"י שם הלכה ט:
צג ו מ"י שם הלכה י:
צד זח מ"י שם הלכה יא:
צה ט מ"י שם הלכה יב:
צו י מ"י שם הלכה יג:
צז כ מ"י פ"א מהל' פסח"מ הלכה יד:
צח ל מ"י שם הלכה יו ע"ש ככ"מ:
צט מז מ"י שם הלכה ח וע"ש ככ"מ:
ק ס מ"י שם הלכה טו:
קא ע מ"י שם הלכה יב:
קב פ מ"י פ"ב שם הלכה יי:

תורה אור השלם

1. למען אשר יביאו בני ישראל את זבחיכם אשר הם זבחים על פני השדה וזבחיכם ליהודה אל פתח אהל מועד אל הבהן וזבחו וזבחי שלמים ליהודה אותם: ויקרא יז, ה
2. וזויו על אהרן ועל בניו בבאם אל אהל מועד או בגשתם אל הבהן לשרת בקדש ולא יצאו עון ונתנו זקת עולם לו ולזרעו אחריו: שמות כח, מז

מוסף רש"י

הצורם כו'. ראה לעיל ה: פ"ג:]

שיטה מקובצת

חותך באבר עד שפנינו לקצב. והשמה לא היו בעל מוס דאין נעשה בעל מוס [עד] שמוגיע לעלם. וא"ת ל"כ אמאי הדר ביה מהא דקאמר מתן ואח"כ שחט, וי"ל דמ"מ מוס עובר היו קודם שגיע נמי לעלם ולא מני מקריב ליה עד שיעבור המוס, אבל בקבלה לא היו פסול מוס עובר וקרינא ביה שפיר (מוס) [ומדס הפר] שאיה (צו) כבד. קך פי' מורי הר"פ: רש"י ר"ה ומשני וכו' וזהו מקובב ק"י חתיכה זו מלעלות וליכנס לפנים. י"ב, והשמה אפילו מתן ואח"כ שחט כשרה, והאי דלא אמר אלא לפי שלא (אמרי) [והוכרז אמורא] במירון רלאון (ג'ריון):

עין משפט נר מצוה
קנא א מיי פ"ב מהל' ספח"מ הלכה י וע"ש. ופי"ג שם הלכה ג: בב מ"י פרק ד שם הלכה י וע"ש: קך דה מיי פי"ד שם הלכה ג:

תורה אור השלם

- בי נפש הקשר בדם הוא ואני נתתיו לכם על המזבח לבשר על גפשותיכם כי היום הוא בגוף יבשר:

ויקרא יז, יא

מוסף רש"י

יחזור הכשר ויקבל. או כיצור ליה דפסול טושה שריים, לשמעתינ האזי מנא דשלגא במקומו לאו מקומו דמי לפיכך לא עשאן שריים, ואי ספירא ליה שלגא במקומו דמי וריאז לה זריקא גמורה כדאס פסול, לשמעתינ דלחן פסול טושה שריים: יחזור הכשר ויקבל. ויחזק הכשר, שאין מתחננת על אלן פוסלתן בקבלה לפי שאין ראוין לה, ואין מחשבה פוסלת אלא כמי שראוי לעבודה, דכתיב (ויקרא ז) ושל הקריב גרס, ועוד ולא עושה להקריבה הכתוב מזכר (דקטן כב) במי שראוי לעבודה. למעוטי אחר מן הפסולין: וברבדן הראוי לעבודה. גזון מנחת חטין, אכל מנחת העומר על שעורים אינה ראיה אלא לעבודה וז כגלד להטיר ולא משום קרבן אחריו, ואי משום מנחת חטין, לאו ראיה היא, דמנחת חטין קמה ושל עומר גרס, ועוד ולא עושה היא, דלכרר עון אחריו, והאי דפסלה מחשבה מנחת קנאות משום דחשבתה קריית חטות (מנחות ה) לפיכך הו' שפסולין. את הקרבן במחשבה, אם שחטוהו במחשבה (וח' למט וחו' למקומו, דקדויל ורלוין לעבודה וז מחשבתו מחשבה (דקטן לא):

שיטה מקובצת

ובמקום הראוי לעבודה. פ"ב מנן שגנב מנחת. וא"ת חיסוק ליה מנחם פלתי (דמיו) (ראוין) וחי ליה כלימי מחשב לזרוק על הרצף ולא פסלה דה מחשבה, וי"ל דקמ"ל דע"ג דבר הקטרה הוא כדמכות לקמן (ע"ג). לגבי קומץ האילן ואינו ראוי לשאר עבודות לא פסול כהו מחשבה: תו"ד"ח אביר שמואל ב"ו תיר דא יאז רבי וכו'. ג"כ דאין לא חימא הכי אס כן מלטי למימר כפי' הקוטרס דמחזן פגמים קא פריך אכל (בחזן פגמים) (מגשים בחזן) לא דמקומו דמי, ושמואל גמי קאי אכילוהו, ועוד דע"כ כגש גמי מקומו דמי (וח' וי"ח):
תו"ל"ח הבא וכו' הוראלי ופרצה יחמי כדכשר היא פוסלת שאר היס (ראוין) ועושה שריים. ופריך וליחי דחוי כיון דלמנחם שלג במקומו אחר טושה שריים, דהכלל דהמנחה מלי בחריק (וכלן) שחריקה עשויה יחמי כדכשר היא פוסלת שאר היס (ראוין) ועושה שריים. ופריך וליחי דחוי כיון דלמנחם שלג במקומו אחר טושה שריים אע"ג דדחוי פסול הוא ליה זריקת פסול לחוד כצביל שנתנו פסול ואין כלן דחוי אחר וחי מנחם כלימי מנח פסול במקומו דחוי ליה דחוי וכל ליה תקנתיה:

כו:

אמר שמואל פסול בשר אבד בעלים נתכפרו. נראה דקאי אניתנין למעלה שנתנן למטה ולמטה שנתנן למעלה אכל אניתנין על גבי הכבש לא קאי דכהא כולי עלמא מודו צשלג א| במקומו דלאו כמקומו דמי אע"ג דפ' המנחה מקדש (לקמן פו). מרבה כגש כמנחה לענין קידוש דאס עלו לא ירדו וצפ'

כל המנחות (מנחות לו): לענין הקטרה דהמעלה מכולן ע"ג הכבש לר' יוחנן חייב מ"מ לענין דמים לא מלינו צשום מקום כגש כמנחה דלקמן צפ' קדשי קדשים (דף סד): גבי עולה וגבי חטאת ממעטינן מדכתיב | קיר המנחה ולא קיר הכבש ועל כרחין שמואל לאו אכילה מילימיה |א קאי דניתנין צפנים שנתנן בחזן ובחזן שנתנו צפנים לכ"ע לאו כמקומן דמי כדמוכה פ' כל הפסולין לקמן כסופו (דף לה): דל"ר יהודה חישב להניח דמו למחר פסול דסבך מחשבה כמעשה ופריך (שם לו). וליפלוג צסיפא על ניתנין למטה שחשב ליתנן למעלה שיהא פסול ומשני קסבר ר' יהודה שלא במקומו דהני פריך וליפלוג ר' יהודה צננן הניתנין צפנים בחזן ובחזן צפנים אלמא דהני א| [לכ"ע] שלא במקומו מיקרי (ע"כ) ומיהו לקמן פירש צקונטרס דהניתנין בחזן שחישב ליתן צפנים דוקא קמקשי דהתם ודאי אי הוה יאיצ חטאת חילוה צפנים מיפסלא דכתיב ט| וכל חטאת אשר יוצא וגו' אכל מחישב ליתן הניתנין צפנים בחזן לא פריך וכן מוכיח א| מדקמשי קסבר רבי יהודה צעינן מקום שהוא א| משולג צדס וצבשר וצא"מורים פירוש דגבי מחשבת חזן למקומו כתיב שלישי ודרשינן שיהא אותו (שלישי) חזן למקומו משולג צדס וצבשר וא"מורים שהיה ט| מותר צו דהיינו חזן לעזרה ממש צבשעת היתר הצמות נשתלג בכל אלה (תוספות) והותר שם לאפוקי פנים שלא הותרו מעולם ליכנס שלשתן דס חטאת אסור דכתיב וכל חטאת אשר יוצא מדמה וכן א"מורין כתיב ועולה לא יעלו עליו (ע"כ) ואניתנין צפנים שנתנן בחזן לא פריך האזי שינויא ומיהו מלינו למימר דבעי' גמי שיהא המחשבה א| במקום משולג דעד דאי לאו הכי למ"ד | שלא במקומו לאו כמקומו דמי מאי הוה משני מצפנים אחזן מיהו ר' יהודה אית ליה כמקומו דמי וגראה א| (תוס') ור' יוחנן דלמר צבמוין שלא במקומו לאו כמקומו דמי היינו דוקא לרצנן אכל לר' יהודה אית ליה כמקומו דמי אפי' לר' יוחנן כדמשני פרק כל הפסולין (גס זה שם) על ניתנין למעלה למטה ולמטה למעלה וה"ה דסבר כן צניתיס צפנים שנתנן בחזן והתם לא פריך אלא מניתיס בחזן שנתנן צפנים דוקא כרפי' רש"י משום דנפסל צשעה שהוצא צהיכל וא"כ מצי שמואל קאי אכילוהו אכל לא מצי למימר כמקומו דמי על בחזן שנתנו לפנים שנפסל צביאחו צהיכל קודם שנתנן על מנחה הזהב (ע"כ): (הגה"ה) ועוד נראה דעל כרחין כגש גמי כמקומו דמי מדלא פריך לקמן ונ| דליפלוג ר' יהודה אחישב ליתנו על גבי כגש וכי חימא משום דיאספנו ואין כאן צית מיחוש א| מחשבה דהרי צחשב לשפוך מן הכלי על הרצפה יאספנו לכ"ע הא לקמן אמרי' דלר' יהודה לא יאספנו היכא דקלט' מנחה וא"כ מהאי טעמא לא יאספנו מעל גבי כגש דכגש מקדש פסולין כמנחה ומיהו כיון דפרשיטת לעיל דלענין דמים לא הוי כגש כמנחה לא קלטיה ויאספנו ומיהו על כרחיך אכגש גמי קאי שמואל דלקמן צשמעתינ פריך ור' יוחנן אי שלא במקומו לאו כמקומו דמי א"כ זריקתו אינה כלום ליהוי כנשפך מן הכלי על הרצפה ויאספנו משמע לשמואל ולריש לקיש דלמרי שלא במקומו כמקומו דמי ניחא

ואמאי לדידהו גמי תיקשי מניתנין על גבי הכבש ומניתנין צפנים כמקומו דמי לא שייך למיפרכ אמאי (לדידהו גמי תיקשי מניתנין על גבי כגש ומניתניס צפנים בחזן קוס') פסול נימא יאספנו שהרי בלא ניתנין על מנחה הזהב כבד נפסל צביאחו וצפי' נשפך שם לא יחא כשר לאספנו. ע"כ הג"ה: **לכפרה** נתתיו ו**לא** דבר אחר. צעלמא (לקמן דף מו). דרשינן לכפרה נתתיו ולא למעילה: **ואי** שלא במקומו במקומו דמי צמה אי יחזור הכשר ויקבא. מימא דלקמן צפ' התערוצת (דף עט): תנן הניתנין למטה שנתעברו צניתינן למעלה ר' אליעזר אומר יתן למעלה ורואה אני את הניתנין א| למטה כלימי הן מים ויחזור ויתן למטה דייק א| מינה צגמרא (לקמן פ. דר' אליעזר סבר יש צילה והשתא אמאי יחזור ויתן למטה הרי כבד נתכפר וי"ל כיון דאית ליה רואיס כלימי הן מים לא הוי כמכופר ולא א| יאיצ ליה לשם כפרת התחזון ומיהו קשה לרצנן דלית להו רואין ומשמע התם לרצנן יחזור ויתן למטה דקתי (לקמן פ: נתן למעלה ולא נמלך א| (כשר): **הבא** במאי עסקינן דיהביה פבול. מימא א| אס כן אפילו נתן במקומו גמי וי"ל דהאי פסול היינו טמא דאיימי ציה א| ^ו לעיל ואי יצביה במקומו כולי עלמא מודי דהוי דחוי ולא יחזור כשר ויקבל כדלמר צפ"ק דמעילה (דף ה): דאין לך עושה שריים ופסול אלא טמא הואיל ומרצה בקרבן יציבור וחוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצה לפיגולו:

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

גב' אמר שמואל פסול. דקמני ממני' אצשר קאי אכל צעליס נתכפרו: **על המנחה** ^(א). כל המנחה שזה לענין כפרה: **לכפרה נחטיו** |. הקשיתי ^(ב) כל מקומות המנחה שוין ולא לדבר אחר שהתא זריקה חשובה להסיר זה צשר דזריקה הוא דשריא לה דכתיב ודם צחתינן ישפך והדר והצשר

^(א) תאכל (דברים יב): **יחזור הכשר** ויקבל. יחזור כהן הכשר לקבלה ויקבל כדי ממן ^(א) מן הצהמה ויחזור ויתן במקומו. וקס"ד השתא דעד השתא צכהן כשר גמי איירי והאי הכשר דקמני כדי נצפה: **למה לי יחזור.** הלא נתכפרו: **וכי חימא להסיר צשר צאלינא.** דזריקה הוא דשריא לה: **ומי אינא זריקה דלא מיכפרא.** כגון הך צתרייתא דלאו לכפרה אחיא דהא איכפר צקמייתא: אי דיהביה. שלא במקומו כהן כשר הכי גמי דלא צעי יחזור ויקבל: **הלא צמאי עסקינן דיהביה פסול.** דהא דקמני נתנו על גבי הכבש ארישא קאי דקמני כל הפסוליס ששחטו כו' וכוון שקיבלו את הדם כו' ועלה קאי נתנו על גבי הכבש כו' צפ"ג: **וליהוי דחוי.** כיון דלמר' | שלא במקומו כמקומו דמי וצלד שיהא צמנחה כי יצביה פסול הויא לה זריקה פסולה כלימי וכלא פסול כמקומו ומיהו כל הדס דחוי ולא מיהוי ליה מו תקנתא: **דחא סנן.** צההיא ד|: **וכוון שקבלו.** את הדס ואפסולין קאי שקבלו את הדס צמחשבת אכילה צשר חזן לזמנו או חזן למקומו: **אס יש דס הנפש.** עוד צלואר צמהה יחזור הכשר ויקבל מן הדס ויתן שלא צמחשבה וכשר למחשבה דחשיב עלה קמא לא נפסל^א דכיון דאינו ראוי לעבודה אין מחשבתו מחשבה: **קבלו אין.** הוא דאית ליה תקנתא ^(א): **מאי טעמא** לאו משום דזריקה פסולה משויא ליה דחוי

משום דגמר כפרתו: לא. הא דדייקינן זרקו לא ^(א) משום דמיפסיל צמחשבה דהא צעושה מחשבה א| קיימינא ודכוותה דייקינן זרקו לא: **א"ס.** דמחשבת פסולין פסלה מקבלה שקיבל צמחשבה ליפסיל ועוד מי פסל ^(א) צמחשבת כהן פסול: **צמי שראוי לעבודה.** כהן כשר: **ובדבר הראוי לעבודה.** מנחת חטים ^(א) לאפוקי מנחת [העומר שהיא שלן שעורים דלא חייל עלה פגול ליענש כרת צאכילתה א|: **וצמקום הראוי לעבודה.** לאפוקי נפגם המנחה. הכי מפורש צמנחות (דף ה): **לא חימא זרקו לא.** דודאי איכא תקנתא ואפי' זרקו פסול צמחשבה: **אלא אימא שחטו לא.** שאס שחטו פסול צמחשבה מו ליכא תקנתא דכיון דכל הפסולין כשריין לשחוט פסולין ^(א) מחשבתן: **צינינא.** צההיא משנה גופה כל הפסולין ששחטו שחטתן כשרה לפיכך הן ^(א) פסולין צמחשבה: **הא קמ"ל.** הא דקתינו וכוון שקיבלו את הדס כו' [אע"ג] דבשחיטה מנן פוסלין צמחשבה אכל צקבלה ומקבלה ואילך לא פסלי ולא למידק מיניה זרקו לא דה"ה לזרקו אלא קמיימא דכולהו נקט דכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו: **דכידנא.** דלמר אין מחשבה מועלת אלא צראוי לעבודה: **חישב.** כהן כשר: **ליסן אס הניתינן כו'.** ששחט או קיבל או הוליק על מנת לזרוק דזריקה שלא במקומו: **לאחר כשר.** אס חישב על מנת לזרוק שלא במקומו היוס כשר ^(א) ואי גמי זריקה פסולה היא ונמלא שעבד שאר העבודות על מנת לזרוק את הדס צפסול כשר הוא צזריקה הוגנת במקומו כדלמרנין צמשנה ^(א) כל הפסולין (לקמן לו). אין המחשבה פוסלת אלא חזן לזמנו וחוץ למקומו ופסמא וחסטאת שלא לשמן: **חזר וחישב.** צעבודה שניה על מנת לאוכלו חזן למקומו פסול ואין חייצין כרת על אכילתו:

מחשבה דגמר כפרתו: לא. הא דדייקינן זרקו לא ^(א) משום דמיפסיל צמחשבה דהא צעושה מחשבה א| קיימינא ודכוותה דייקינן זרקו לא: **א"ס.** דמחשבת פסולין פסלה מקבלה שקיבל צמחשבה ליפסיל ועוד מי פסל ^(א) צמחשבת כהן פסול: **צמי שראוי לעבודה.** כהן כשר: **ובדבר הראוי לעבודה.** מנחת חטים ^(א) לאפוקי מנחת [העומר שהיא שלן שעורים דלא חייל עלה פגול ליענש כרת צאכילתה א|: **וצמקום הראוי לעבודה.** לאפוקי נפגם המנחה. הכי מפורש צמנחות (דף ה): **לא חימא זרקו לא.** דודאי איכא תקנתא ואפי' זרקו פסול צמחשבה: **אלא אימא שחטו לא.** שאס שחטו פסול צמחשבה מו ליכא תקנתא דכיון דכל הפסולין כשריין לשחוט פסולין ^(א) מחשבתן: **צינינא.** צההיא משנה גופה כל הפסולין ששחטו שחטתן כשרה לפיכך הן ^(א) פסולין צמחשבה: **הא קמ"ל.** הא דקתינו וכוון שקיבלו את הדס כו' [אע"ג] דבשחיטה מנן פוסלין צמחשבה אכל צקבלה ומקבלה ואילך לא פסלי ולא למידק מיניה זרקו לא דה"ה לזרקו אלא קמיימא דכולהו נקט דכיון דפסול אינו ראוי לה לא פסלה מחשבתו: **דכידנא.** דלמר אין מחשבה מועלת אלא צראוי לעבודה: **חישב.** כהן כשר: **ליסן אס הניתינן כו'.** ששחט או קיבל או הוליק על מנת לזרוק דזריקה שלא במקומו: **לאחר כשר.** אס חישב על מנת לזרוק שלא במקומו היוס כשר ^(א) ואי גמי זריקה פסולה היא ונמלא שעבד שאר העבודות על מנת לזרוק את הדס צפסול כשר הוא צזריקה הוגנת במקומו כדלמרנין צמשנה ^(א) כל הפסולין (לקמן לו). אין המחשבה פוסלת אלא חזן לזמנו וחוץ למקומו ופסמא וחסטאת שלא לשמן: **חזר וחישב.** צעבודה שניה על מנת לאוכלו חזן למקומו פסול ואין חייצין כרת על אכילתו:
חזן

שנתנן בחזן אכל על ניתנין בחזן שנתנן צפנים דמודו כוליהו דשלג במקומו דמי לא שייך למיפרכ אמאי (לדידהו גמי תיקשי מניתנין על גבי כגש ומניתניס צפנים בחזן קוס') פסול נימא יאספנו שהרי בלא ניתנין על מנחה הזהב כבד נפסל צביאחו וצפי' נשפך שם לא יחא כשר לאספנו. ע"כ הג"ה: **לכפרה** נתתיו ו**לא** דבר אחר. צעלמא (לקמן דף מו). דרשינן לכפרה נתתיו ולא למעילה: **ואי** שלא במקומו במקומו דמי צמה אי יחזור הכשר ויקבא. מימא דלקמן צפ' התערוצת (דף עט): תנן הניתנין למטה שנתעברו צניתינן למעלה ר' אליעזר אומר יתן למעלה ורואה אני את הניתנין א| למטה כלימי

הן מים ויחזור ויתן למטה דייק א| מינה צגמרא (לקמן פ. דר' אליעזר סבר יש צילה והשתא אמאי יחזור ויתן למטה הרי כבד נתכפר וי"ל כיון דאית ליה רואיס כלימי הן מים לא הוי כמכופר ולא א| יאיצ ליה לשם כפרת התחזון ומיהו קשה לרצנן דלית להו רואין ומשמע התם לרצנן יחזור ויתן למטה דקתי (לקמן פ: נתן למעלה ולא נמלך א| (כשר): **הבא** במאי עסקינן דיהביה פבול. מימא א| אס כן אפילו נתן במקומו גמי וי"ל דהאי פסול היינו טמא דאיימי ציה א| ^ו לעיל ואי יצביה במקומו כולי עלמא מודי דהוי דחוי ולא יחזור כשר ויקבל כדלמר צפ"ק דמעילה (דף ה): דאין לך עושה שריים ופסול אלא טמא הואיל ומרצה בקרבן יציבור וחוץ לזמנו וחוץ למקומו הואיל ומרצה לפיגולו:

מסורת הש"ס

א) ע' ת"כ אחרי פרש' ז ה"ה, ב) לקמן לה, ג) מנחות ה' ת"כ צו פרש' ח ה"ה, ד) לקמן לא, ה) לקמן לו, ו) ת' השיך לכאן הוא ברך כו. ד"ה יצא ע"יש בש"נ אות כו, ז) פסחים עז, ח) מנחות ה, ט) ויקרא ו כג, י) צ"ל לקמן לא:

הגהות הב"ח

א) רש"י ד"ה על המנחה לכפר כל: ב) ד"ה לכפרה וכו' דכל: ג) ד"ה יחזור וכו' כדי ממנ דמו מן הצהמה: ד) ד"ה א"ס דמחשבת וכו' מי פסל מחשבה בכהן פסול: ה) ד"ה אלא וכו' במחשבתן: ו) ד"ה מנחת וכו' הן פוסלין צמחשבה: ז) ד"ה לאחר וכו' דאי גמי וכו' צמשה דכל:

גליון הש"ס

גט' אכל בעלים נתכפרו. ע"י לקמן דף נב ע"ב וכתום שם ד"ה אות: שם לבשרה נתתיו. ע"ין לקמן לה ע"ה מוספות ד"ה ויפיר:

שינויי נוסחאות

א) צ"ל דמיפסיל (ששכ"י):
ב) נתתיו. לכפרה הקישתי צ"ל (ב"ש):
ג) דאמרת (כתתי' דר"ח):
ד) בזהרית וכולן ה"ל (ששכ"י):
ה) צ"ל מיפסיל (ששכ"י):
ו) צש"מ טנף הוא זרקו הקך פסולין לא חגי בזה תקנתא, משום דבזריקה הוי הכפרה ואז משוי ליה דחוי דכפי' | לא לאו משום דהוי דחוי אלא משום כו' (ששכ"י) | ח צ"ל דמחשבה (ששכ"י) | א צמתי' צמתי' דאינה ראיה אלא לעבודה וז בלבד (דברד החדש) [דחדש דברן] אסור הוא ובתריב ממשקו ישראל. וכן הוא צש"מ ושם טנף פ"א אע"ג דמנחת קנאות באה מן השעורים התם קמה הכא פסולת:
ז) במשנה בפ' כל (ק"ט):
ח) דשלג במקומו לאו (ש"ח):
ט) מינת מדכתיב לימא צדו"י:
י) צ"ל מתניתין (ש"ח):
יא) ד"ן צ"ל דמי ופריך וזו וליפלוג צניתינן צפנים שנתנו בחזן, והשתא וכו' (גמיו"ו) | בן דבחיני שלא במקומן מודה, צ"ל וצדי"ת מדפס צ"א וטנש הוא (צ"ק ויגבוי"ט) | בן צ"ל מוכח (צ"ק):
יב) צ"ל שיהא (ש"ח):
יג) מינות שהיה מותר בו מתקנות (ש"ח):
יד) ג' דפסוי וכלי אימא מחשבה. ויט' לקמן טז ע"ה צש"י אות ח, ויגית' צ"ק שיהא אמקום, עש"ב:
טו) חז"נ כ' דחא ר"ת לפי מאי דפרשיית. וכן שם יוסף וגו' קשי' צבילו צש"ב ויעקב (וח"א פ"ו סק"ג ע"ש).
טז) צש"ב שם אימא את התחתונים למעלה כבילו וכו' (תגרי"ח):
יז) דייק צגמרא למטה דלמנחמא דייק ולא ממתני' (צ"ק). ועי' צה"ז ופ"מ:
יח) דלא (ש"ח):
יט) נמלך אלו ואלו מורים שיחזור ויתן למטה (גמיו"ו). וכו"ה צגיייתא פ"ב ועיקר (וח"א פ"ו סק"ג ע"ש). ועי' צ"ק ופ"מ:
כ) מימא פסול ארישא דקתי' כו' וחימא א"כ אמאי קתי' הניתנים למטה שנתנם מלמעלה אפילו נתן כו' צ"ל (ש"ח):
כא) ביה לעיל דאית ליה רציו בקרבן יציבור הלכך אי דיהביה במקומו כו' דהוי דחוי כל הדס ולא יחזור הכשר ויקבל כו' צ"ל (ש"ח):
כב) מינות חט' וי"ד צמתי' אין צדוות כלל:

